

С НОВЫМ ГОДОМ!

1977 N154
Куда г. Київ - 42
Проект перешоги-50
рефакція газети

Кому „Сільські Вісті“

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

256110

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Григорьев К.И.
ул. Ново-Київське шосе
дом 25 кв. 42

Спасибі Вам Сильські Вісті, всім рефакторамі всім
роботим хто має усеять в цій газеті. Читати газету
Сильські Вісті. Я так що газету люблю що коли з'являю її в
руках, то я не відчуваю що це газета мені з'являю що я стіраю-
ся з дорогою людиною зі велика мені рожитка, яка розкаже
мені все прошого пиримитого. Я вже не пензі і не знала
того я такою була мисленою. Я була замужина голодом,
голодом. Осталося в 33 році серед широкої дороги офна. Мені
було третій рік, я кожну травичку їла і знала її вкусе і
сітас, а потім мене прийняли в петроплат. А як устану
з ліжка іду шукать своїх фірмих, то я вже не могла нікого
найти. Оф наших хат мене ганяли гужі люди як собаку.
Сітас я знала що свої фірми всі вишри з голоду, зобрали
оф зирники і повиганяли їх з хати своїх собствених. І ми
всі ходили по своєму фірмоу сину Вима Голтавської обл.
Лубенського ф-н. І офне офного бачили спотикалися офне
через офного пухилим могли бо їх піднять не можна
було. І офне офному не мене було. Голтав існуєтвенний зробили.
Іто його зробив, як що не стамін то жто? Як що він з'являв
то того не з'являв. Я пішла в школу із петроплату у 37 році

і памню в ситонках пошти на кошикову листку був портрет
Сталина, вірші нас про його заставляли читати строго ува-
ли і вірши любима бо нас так читали, а не знала що в Ста-
лінське время я остала сиротою, січас спасибі за газету
Сільські вісті, що через цю ріфненську газету я розшукала
іде революційних дво брати, які остали сиротами і скито-
лися які я. Дві сестрички революційних розшукала через газету
Сільські вісті. Їхнього батька зобрали ногу, була така маши-
на називали сорний ворон, яка їздила тільки ногу і коли
люди лягали спати то всі цю машину бодили. Забірали
людей з постелі і пропадали без сліду. В 41 році насам
війни мені було 9 років патрамент німцях розбомбили двоє
діток убили з мого класу осталині я не знаю і сьогодні де
вони проживали. А я осталаю обратно на тій-же селіні
цифокі фрозі одні. І по пається на траві не можна бо
німці всіх людей стріляли як не вуноф то з гори із само-
льотом. На мене напали якісь кузавки, зірвали мені голову
до великих ран. Люди наговалися хто де мог бодили
голову виткнути, бо німці стріляли. Люди були замурені
голофами і холофами. Я бодилася везого а самовотів бодилася до

своіх зброєвяти років. Німець потрапив вє зерно, солому,
полову. Попитъ в мофєй нічим було, їсти тожє не було того.
Як що назбіраєш мусору, то його підпалить нічим було
небуло спісок. Комінтак об комінтак кривими по пів гося
гроб звилася ієкра, і впала на ватку, затїмєдъ ватка
а потам зубами розорвавми огонь. Тамню слугєй мєнї
фєми корзинку, сїгас не помяю тїхє мофєй і сказали гробъ
офєсиа що їмє партизанами вони були у Журавє с. Вила
Колтавєєкої обл. Лубенського р-н. Я понєса і мене там ніхтє
не стїрїв, наверхє вєсє вибралєся от тїфєр, а сонєа в голофєра була
мєсядєми. А совєти в мене нафатїмо поїєтїк що в неса
партизанами наїми солєфатїкам. Вїрнєдєся цїмє мофємъ в
сказали що мене ніхтєто там не стїрїв, і в оєв прїнєса назаф
І сєвоєфрїяцїню мємофєрєж нафєа прївєдїть робїть і не
стїєнєдъ любєї робєтї. Любєа робєтєа прїнєсє поєзу і вємї
в гєсуєфрєтєво. Коємї нїмєгїв вїєнєми з нєшєго сєла, і мофє
вїрнєдєся в сєвої хєтї. Зрєдъ стєамї по прїгорїєї каєдїєнї
кїфєтє зарнєа в офєрє мїєтєк шєд зєвїдїть колгєєтєє поє
тїдєамї борєнї в рєчєнєкє жєнєчїнї, і в нїємєа робїть в
19 гєд. Сїгас вєє на пєнєдїї, зрєвєдєа вїтїфєан тїрєдєа

